Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація [illegible] ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францишканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламація неопечатаній вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до Газеты Львôвской

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвской“ и въ ц. к. Старостахъ на провинціи:
за цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
за пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
за цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
за пôвъ року 2 зр. 70 к
за чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . 45 к
Поединоке число 3 кр.

Ч. 275 | Нинѣ: Николая А. 4. адвент. | Завтра: Амвросія еп. Немфія | Недѣля 6 (18 грудня 1892 | Восходъ сонця 7 г. 47 м., заходъ 4 г. 4 м. Баром. 769 терм. + 1·0 — 0·0° | Рокъ II.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ ухвалено предложене, уповажняюче правительство до провізоричного управильненя вôдносинъ торговельныхъ зъ Испаніею. Въ дискусіи надъ сею справою заявивъ референтъ пос. Козловскій що сердечнй вôдносины дому австрійского до родины испаньскои и щира симпатія Австро-Угорщины для испаньского народу, спонукують удержане дружныхъ вôдносинъ также и на поли торговельно-політичнôмъ. Правительство повинно старати ся о то, щобы Испанія прилучила ся до середно европейского союза мытового.

Дальше ухвалила Палата законъ о удѣленю запомоги державнои въ сумѣ 150.000 зр. для потерпѣвшихъ вôдъ неурожаю и нещасть елементарныхъ. Опосля ухвалено безъ дискусіѣ законъ о увôльненю вôдъ стемплѣвъ и належитостей ческои позычки краевои въ высотѣ до міліона зр., призначенои на запомогу для людности, потребуючои помочи.

При позиціи „удержавнене телефоновъ въ Градци, Празѣ, Львовѣ, Черновцяхъ и т. д., зажадавъ референтъ, щобы телефоністкамъ пôдвысшено платню а знижено оплаты вôдъ уживаня телефоновъ. Законъ сей ухвалено. Увôльненя галицкои позычки конверсійнои вôдъ належитостей ухвалено безъ дискусіѣ — Палата згодила ся 120 голосами противъ 20 на постанову Палаты пословъ дозволяючу утворене майорату кн. Ліхтенштайна. Сему противились послы Кронаветтеръ и Вашатый.

Пôдъ конець засѣданя внесено слѣдуючй интерпеляціи: Пос. Герольдъ интерпелювавъ въ справѣ заказу утвореня робôтничого товариства у Вѣдни, нѣбы то длятого, що оно мало радити также въ языцѣ ческôмъ; пос. Аймъ интерпелювавъ въ справѣ реформы закона войскового; пос. Кайзеръ въ справѣ отвореня границѣ румуньскои для торговлѣ худобою; Лянґъ въ справѣ намѣреного пôдвысшения податку вôдъ пива.

На семъ закôнчено засѣдане а президентъ дръ Смолька пожелавши посламъ веселыхъ святъ попращавъ ихъ и сказавъ що повѣдомить ихъ письменно о часѣ найблизшого засѣданя.

Зъ рускихъ товариствъ.

Дня 8 грудня вôдбули ся у Вѣдни загальнй зборы товариства „Громада“ при участи 40 членôвъ товариства вразъ зъ родинами. Зборы вôдкрывъ голова с. дръ Т. Сембратовичъ, повитавъ присутного на зборахъ посла Телишевского и вôзвавъ всѣхъ членôвъ „Громады“ до дальшого щирого спôвдѣланя на користь „Громады“. Бесѣду с. дра Сембратовича принято грôмкими оплесками, по чôмъ о голова покликавъ на секретатѣвъ акад. Яновича и Мих. Пюрка.

По вôдчитаню протоколу зъ першихъ загальныхъ зборôвъ зложивъ въ имени выдѣлу справоздане заступникъ головы акад. Студиньскій. Въ бесѣдѣ своѣй пôднѣсъ, що выдѣлъ старавъ ся по можности сповнити свôй обовязокъ найсовѣстнѣйше и головну увагу звернувъ на станъ робôтничій, котрый у Вѣдни чимъ разъ бôльше вынародовлюе ся. Членôвъ числило товариство 72, а зъ того 68 звычайныхъ а 4 спомагаючихъ. Приняте одного члена заквестіоновано. Членамы звычаными було 40 людей зъ клясы робôтничои, 22 академикôвъ и 6 священикôвъ та урядникôвъ. До товариства належала яко членъ звычайный также одна женщина. Членами спомагаючими „Громады“ суть послы: Романчукъ, Барвѣньскій, Телишевскій и Пôдляшецкій. Выдѣлъ урядивъ сѣмь товарискихъ сходинъ, на котрыхъ можна було почути спѣвы, декламаціи, вôдчиты. Зносины товарискй навязавъ выдѣлъ „Громады“ поки що зъ товариствами „Просвѣта“, „Ватра“ и „Зоря“ у Львовѣ, зъ славяньскимъ спѣвацкимъ товариствомъ, зъ Przytulisko-мъ и Zgod-ою у Вѣдни. Выдѣлъ товариства удѣливъ также одну малу беззворотну запомогу для члена товариства робôтника, що довшій часъ лежавъ хорый. Вôдъ вкладокъ звôльнено одного члена зовсѣмъ, а тремъ знижено вкладку на половину. Справа хаты для „Громады“ ще не полагоджена, але одинъ зъ патріотôвъ членôвъ товариства, п. Вол. Кадаискій, властитель склепу, вôддае свою хату на щоденнй сходины Громадянъ зовсѣмъ безплатно на такъ довго, доки „Громада“ не спроможе ся на свою. Сю вѣсть принято грôмкими оплесками. Справоздане закôнчивъ акад. Студиньскій подякою для тов. им. Шевченка за безплатне вышечатане статутôвъ, для тов. „Просвѣты“ и Впв. посла Ол. Барвѣньского за даръ цѣнныхъ книжокъ, послови К. Телишевскому за вôдчиты, а другимъ пп. посламъ за моральну и матеріяльну помочь для „Громады“ котра була, есть и останѣ товариствомъ народнымъ.

(Конецъ буде).

Добре дѣло.

Зъ ческого. — Святополка Чеха.

Я добродушный — щожь я тому виненъ? Оногды ѣду я собѣ лѣсомъ, що краю не мае, пôдчасъ сибѣрскои метелицѣ. Все довкола бѣле: якъ бѣлй зубатй плахты висить галузе при смаглавыхъ пняхъ та вôдрôжняе ся лише яснѣйшою бѣлостю вôдъ дальшого блѣдшого тла. Передъ нами бѣла дорога, зъ горы валить снѣгомъ, въ низу мете снѣговиця, а зимна заверюха гуде и жене тобѣ все просто въ очи.

Ажь менѣ жаль було Мартина на кôзлѣ. Вôнъ достававъ ту снѣжну одежу просто зъ першои руки, выглядавъ якъ купа снѣгу, а лише уха, выстаючй трохи понадъ мѣру, червонѣли ся, якъ коралѣ у индика. Однакъ милосерде уступило гнеть передъ моральнымъ пересвѣдченемъ, що стоицкій духъ Мартина вôдпирае по геройски лютй напады бурѣ а радше розкошуе ся теперь тепломъ коло печи, запахомъ вепровины и милымъ усмѣхомъ склеповои дѣвчины, въ котрôй кохавъ ся плятонічно.

Та що насъ обходять приватнй стороны житя Мартина, гляньмо радше на его публичну дѣяльнôсть. Въ тôмъ обсягу дѣланя, яко вôзникъ, бувъ то хлопецъ единый. Коли бы провидѣне, замѣсть на высокôмъ кôзлѣ моеѣ старосвѣтскои ляндары, посадило его було припадкомъ на престолѣ, то вѣрте менѣ, що історія була бы зачислила его межи найславнѣйшихъ тирановъ. Коли замкнувъ за мною дверцѣ повозу, то я приходивъ до пересвѣдченя, що мое пановане надъ нимъ устае, а натомѣсть я стаю ся въ руцѣ его мертвымъ орудемъ, куклою. Скорôсть ѣзды, скручуване и надъѣзджуване, попасы, пôдношене, або спускане буды, коротко сказавши: всѣ подробицѣ ѣзды усунено зъ пôдъ моеѣ власти. Однакъ я зносивъ радо сю тиранію зъ козла; бо я мавъ необмежене довѣре до фірманьского таланту Мартина. Ба, менѣ здавало ся навѣть, що лише сильна воля его держить сякъ-такъ въ купѣ сю масу старого зелѣза и сплѣснѣлои шкôры, а коли бы вôнъ вôднявъ свою правицю, то все було бы розсыпало ся на порохъ.

Мушу щиро признати ся до того: що хочь величезный кожухъ, величезнй чоботы и цѣла купа коцôвъ скружали мене панциромъ противъ зимна, зъ котрого лише очи черезъ малу шпару межи берегомъ бараняковои шапки а пôднесеного ковнѣра вызырали на ту бѣлу пустыню, — хочь пôднесена буда и хребетъ Мартина мовь щитъ хоронили мене передъ метелицею, то таки мимо того всего духъ мôй вразъ зъ Мартиновымъ духомъ перегнавъ въ лету бѣлогривыхъ коней и давно вже радувавъ ся въ теплôй хатѣ въ заѣздѣ разомъ зъ веселыми товаришами. Легкй черевички елеґантскихъ русалокъ сунуть ся зъ шелестомъ надъ нами въ освѣтленôй сали а мы старй сафандулы зъ оловомъ въ ногахъ сидимо въ низу въ задымленой комнатѣ коло круглого стола, куримо, що най Панъ Богъ боронить, цмокаемо языкомъ, коли тôльки потягнемо собѣ зъ высокихъ склянокъ, вытягаемо на верхъ старй, давно заржавѣлй дотепы и смѣемо ся до розпуку зô старыхъ студентскихъ збыткôвъ, котрй всѣ вмѣемо уже на память.

За кождымъ разомъ кôнчить ся те все трема картами въ руцѣ и бренькомъ ставокъ по столѣ, — бо й щожь иншого робити? Дежь бы мы, селяне, засыпанй снѣгомъ медведѣ, могли собѣ погуляти, якъ не у повѣтовôмъ мѣстечку при зъѣздѣ разъ на мѣсяць!

Я мавъ властиво нинѣ ще щось иншого на серци. Мушу зрадити, що пишу вершѣ и що тй вершѣ вдають ся менѣ дуже добре. Коли такъ часомъ зъ вечера сиджу собѣ въ теплôй комнатѣ, на дворѣ гуде заверуха и въ коминѣ свище, на божôмъ свѣтѣ мертво и зимно, кôтъ воркотить молитвы на припѣчку, мôй любый ангелокъ. мала Ольга, жива памятка по бôльшôй Ользѣ, що спочивае тамъ на засыпанôмъ сѣльскôмъ кладовищи, — дивить ся на мене великими, задумчивыми очима. — въ такихъ хвиляхъ рука хапае за перо и оно довго въ нôчь бѣгае по паперѣ.

Якъ разъ день передъ тымъ пригадавъ я собѣ живѣйше, якъ коли инде, Ольгу на кладовищи и любѣйше, якъ коли инде, попѣлувавъ Ольгу, що сидѣла на стôльчику коло

Переглядъ політичный.

Fremdenblatt доносить, що правительство возьме ся незадовго до выготовленя для Галичины закона о зелѣзницяхъ льокальныхъ подôбного, якъ выготовило свого часу для Стиріѣ, а котрого хосеннôсть опôсля показала ся великою. Законъ сей, закимъ прийде пôдъ нарады вѣденьского парляменту, буде мусѣвъ ще прийти пôдъ нарады галицкого сойму.

Справа панамска выкликуе въ Парижи чимъ разъ бôльшу сенсацію. Міністеръ справедливости Буржоа, приказавъ вчера прокураторови розвести заразъ слѣдство зъ причины продайности противъ публичныхъ урядникôвъ. Въ наслѣдокъ того приказавъ прокураторъ заразъ арештувати Лесепса (сына), Фонтану, и бувшого посла Санлероа; бар. Котті утѣкъ до Анґліѣ. Арештованыхъ вôдведено заразъ до арештôвъ въ Мазасъ и умѣщено кождого окремо. У недужого Ферд. Лесепса и другихъ, вôдбула ся ревізія; забрано два возы самыхъ кореспонденцій.

Голосы прасы россійской о справѣ панамской суть подѣлени; однѝ часописи выступають противъ Франціѣ, другѝ ще й теперь хвалять союзъ Россіѣ зъ нею.

Новинки

Львовъ дня 17 грудня.

— **Именованя и перенесеня.** Староста Ом. Флехнеръ перенесеный въ Жидачева до Живця, дръ Теофиль Сованьскій зъ Скалата до Терноберега, а Кароль Феттеръ въ Терноберега до Мысленицъ. П. Міністеръ справъ внутрѣшныхъ призначивъ новоименованыхъ ц. к. старостôвъ; Антона Голодиньского для Скалата, Бронислава Вайдовича для Рогатина и Володислава Іалецкого для Жидачева; ц. к. секретареви Намѣстництва Северинови Василевскому поручивъ управу староства въ Теребовли а Володиславови Ярошови управу староства въ Ропчичахъ. — Панъ Намѣстникъ именувавъ ц. к. концепістôвъ Намѣстництва: Вячеслава Сеньковского, Леопольда Попеля, Мих. Торского, управителя заряду громадского въ Долинѣ, Остапа Добровольского, Володимира Криницкого, и Евґенія Свободу провізоричными ц. к. комісарями повѣтовыми; а практикантôвъ концептовыхъ ц. к. Намѣстництва: Остапа Тебинку, Болеслава Пилатовского, Адольфа Пуницкого, Жигмонта Пайончковского, Кароля Подлевского и Матвѣя Бесядецкого провізоричными ц. к. концепістами Намѣстництва. — П. Намѣстникъ перенѣсъ ц. к. комѣсарѣвъ повѣтовыхъ: Юліяна Повнаньского зъ Ярослава до Львова, Мечислава Александровича зъ Перемышлянъ до Львова, призначивши обохъ до службы при ц. к. Намѣстництвѣ; Юліяна Нападієвича зъ Бродôвъ до Дрогобича, Андрея Городиского зъ Велички до Перемышлянъ и Мих. Торского зъ Ланьцута до Терноберега; — дальше ц. к. концепістôвъ Намѣстництва: Едварда бар. Бруницкого, управителя заряду громадского м. Решова до Ярослава и Матвѣя Бесядецкого зъ Коломыи до Велички; — вкôнци концептовыхъ практикантôвъ ц. к. Намѣстництва; Кароля Лемцковского зъ Кракова до Горлиць, Жигмонта Железкого зô Львова до Кракова, Жигмонта Красиньского зô Львова до Бродôвъ, Антона Шультіса зъ Перемышлянъ до Станіслвова, Ромуальда Ноеля зъ Ясла до Ланьцута, Остапа Бідермана зъ Бучача до Перемышлянъ, дра Гната Волковицкого зô Львова до Ясла, — и придѣливъ практиканта концептового др. Ивана Левицкого до службы при львôвскôмъ староствѣ.

— **Перше засѣданє** выконуючого комітету загальнои выставы краєвои вôдбуде ся дня 21 грудня с. р. у Львовѣ, въ сали ратушевôй, о 5 годинѣ по полудни.

— **Презенту** на опорожнену гр. кат. парохію цѣсарского наданя въ Солуковѣ надало ц. к. Намѣстництво о Мелитонови Дзеровичеви, гр. кат. священикови въ Глѣбовичахъ.

— **Про дальшѝ фанты для призбираня фонду на памятникъ Шевченка** — пише п-а Ирина Герасимовичѣвна зъ Янова: Ольга Левицка зъ Боднарова прислала дванацять рушникôвъ, въ котрыхъ шѣсть вышиваныхъ хрестиками въ народнѝ узоры лишь на однôмъ кôнци, а другихъ шѣсть на обохъ и то въ той спосôбъ, що оденъ конець вышитый въ узоры, а на другôмъ слова: „Добрый день“; пантофлѣ вышиванѣ въ цвѣты волѣчкою на канвѣ; одинъ примѣрникъ „Руской орнаментики“ и сѣмь книжокъ, а то: одинъ примѣрникъ „Жѣночого Альманаха“ Н. Кобриньскои и О. Пчôлки, чотири примѣрники „Вôдповѣдь на критику жѣночого Альманаха“ Н. Кобриньскои, одинъ примѣрникъ „Prima vera“ Юліи Шнайдеръ и одинъ примѣрникъ „На новый шляхъ“ Уляны Кравченко. — Марія Сѣчиньска зъ Угриня: настôльникъ вышиваный волѣчками на джутѣ и стѣнный кошикъ на цвѣты зъ сукна гафтованый шнельками. — Марія Шмериковска зъ Печинѣжина: фартушокъ мережаный и вышиваный хрестиками. — Иванна Шмериковска зъ Печинѣжина: транспарентовый кошикъ (лямпіонъ). — Зиновія Петришинъ зъ Выбранôвки: фартушокъ вышиваный хрестиками и бляшками на бѣлôмъ муслѣнѣ та коробку на тютюнъ гафтовану на паперовôй канвѣ а оправлену въ червоной атласъ. — Олена Вакулиньска зъ Теребовлѣ: рушникъ вышиваный заполôчою въ рôвныхъ краскахъ, двѣ широкѝ гачкованѝ вставки до пошевокъ и два ґерданы. — Марія Городиска зъ Бычковець: кошикъ зъ сивыхъ нитокъ и червоного атласу, вышивки до мужескои сорочки и кошикъ стѣнный зъ бѣлого паперу гафтованый волѣчками. — **Марія Ловôвна** зъ Рыбника: вышиваный волѣчками на джутѣ: поясъ до стрѣлбы и торбу до польованя. — Олена Гвоздовичь зъ Бирчи: коробку на тютюнъ зъ червоного оксамиту, прикрашену шкôряными цвѣтами. — Викторія Богачевска зъ Вубницы: кошикъ зъ вернятъ гарбуза и червоныхъ пацьорокъ — Софія Грушкевичѣвна зô Львова тацку зъ червоного плюшу, прикрашену довкола волѣчкою и цвѣтами зъ рôвныхъ деренъ. — Меланія Пеленьска зъ Журова: пôдставку зъ вышневого сукна и плюшу, гафтовану шовкомъ и вовною. — Заходомъ панны Гонораты Красневичѣвнои, учительки въ Тартаковѣ, надôслала тамошна дѣвоча школа два фанты а то: фартушокъ вышиваный хрестиками на полотнѣ и пошевку зъ широкою гачкованою вставкою. Роботы тѝ выготовили ученицѣ: Іосифа Климовичѣвна, Антонина Покотило и Ольга Ивацка. Тутъ годить ся пôднести сей фактъ, що п-а Гонората Красневичѣвна, хотяй Полька, заохочувала повѣренѝ єѣ выхованю рускѝ дѣвчата до патріотичного дѣла. Честь такимъ Полькамъ!

— **Холера.** Зъ повѣта гусятиньского доносять, що въ Гусятинѣ теперь є ще тôлько двохъ реконвалесцентôвъ по холерѣ. Въ Шидлôвцяхъ выгасла холера зовсѣмъ; теперь ще дезинфекціонують рѣчи по помершихъ або выздоровѣвшихъ.

— **Пригоды на провінціи.** Дня 6 грудня рано о 11 год. найдено въ керници Тымка Заячука въ Товмачи тѣло его жѣнки. Коли вынимано трупа, не було нѣкого въ хатѣ. Мужь покôйницѣ выѣхавъ зъ дому ще о 8 год. рано зъ парôбкомъ Михайломъ Чаплиньскимъ по бураки для тамошнои цукроварнѣ и не мôгъ поки що выяснити сеи справы. Сусѣде Заячука казали, що вже вôдъ довшого часу Заячукова була несповна розуму. На тѣлѣ покôйницѣ не найдено нѣякихъ слѣдôвъ насильнои смерти. — Дня 10 грудня въ Павелчу, въ пов. станіславôвскôмъ, переѣхала льокомотива глухого жебрака Дмитра Морова зъ Павелча, 63 лѣтного старця. — Въ Печенѣжинѣ переѣхали возы фабричнѝ доворця робôтникôвъ Михаила Шиманьского. Вôнъ хотѣвъ ихъ здержати, тымчасомъ самъ упавъ пôдъ колеса, котрѝ его переѣхали въ половинѣ тѣла. — Въ Слободцѣ въ Бережанщинѣ склала ся така пригода. Павло Филиповичь и Марія Чорна поклали ся спати въ хатѣ, де на печи лежала одежа и прядиво. Въ печи було добре напалено, тому загорѣлось прядиво и одежа. Наставъ чадъ страшный и вôдъ него обое померли. Хочь якъ ихъ ратували на другій день рано, а нѣчого не вдѣяли. — Въ лѣсѣ гр. кат. священика о. Гарасôвского въ Кравици въ Чесанôвскôмъ убила падаюча сосна Михайла Міштала зъ Лиссячихъ ямъ. Сосна ударила его въ голову такъ сильно.

— **Огнѣ.** Дня 29 м. м. вечеромъ выбухъ огонь въ загородѣ Айзика Райса, въ присѣлку Адамôвка коло Побережа въ жидачѣвскôмъ и спаливъ цѣлу загороду. Въ огни згорѣло 10 штукъ худобы. Шкода выносить близько 900 зр., а була обезпечена лише на 200 зр. Причина огню дотеперь невыслѣджена. — Въ Билинѣ великôй въ

моихъ нôгъ. Наслѣдкомъ того зворушеня була балляда домова: „Въ обôймахъ снѣгу“.

Радо дѣлю ся зъ кождымъ своею працею, хто лише розумѣе ся на тôмъ, що гарне, и я думаю не безъ раціѣ, що жаденъ зъ моихъ читачѣвъ не перескочить зъ нехôтю тыхъ вершѣвъ, въ котрыхъ подамъ коротко змѣстъ сеи балляды.

Осиротѣла дѣвчина утѣкае зъ хаты чужихъ людей, котрѝ надъ нею знущали ся, въ снѣжну пустыню. Летить якъ птичка, на снѣгу ледви знати слѣдъ єѣ дрôбненькихъ босыхъ ноженятъ. Забѣгла далеко ажъ до высокои ялицѣ, котра середъ бѣлого и широкого поля зносила свôй зубатый, побѣленый снѣгомъ верхъ, сама покинута, самôтна, якъ та дѣвчина. Двѣ чорнѝ вороны перелѣтали, понадъ ялицею, а двѣ сумнѝ гадки надъ головою дитины, одна: що ѣй зимно, друга: що єѣ мама не приходить. А та мама лежала далеко зъ вôдси, глубоко пôдъ снѣгомъ и пôдъ землею въ домовинѣ зъ ялицѣ. Але дѣвча не знало про се нѣчого; думало, що мама десь сховала ся, може въ тыхъ далекихъ, чорныхъ лѣсахъ. И хухало вôдъ часу до часу въ перемерзлѝ рученята и кликало вôдъ часу до часу: „Мамунцю, ходи и загрѣй мене!“ Жалôбный голосъ летѣвъ морозным воздухомъ ажъ у лѣсы, галузь подавала его галузи зъ тихимъ шумомъ и вôнъ плывъ дальше, ажь пробивъ снѣгъ и землю и дôйшовъ до домовины зъ ялицѣ. И встала зъ могилы душа матери и вбрала ся въ бѣленькій снѣгъ и пôйшла вôдвидѣти свою дитину. Въ бѣленькій снѣгъ убрала ся и діядемъ зъ лискучого леду вложила на снѣжнѝ кучерѣ. Ясно, бѣло летѣла она у воздусѣ зъ розложеными широко руками, зъ похиленою головою, за котрою маяли далеко снѣжнѝ косы. Прилетѣла ажь до тои самôтнои ялицѣ мовь вихоръ скоро и сказала: Ось я, моя дитинко!“ А въ тôй хвили мѣсяць освѣтивъ душу матери: тысячѣ искоръ засѣяло єѣ снѣжну одежу, діядемъ въ леду запалавъ діяментомъ, блѣде лице засіяло свѣтломъ небеснымъ, а очи любовю.

— Ахъ, якажь ты гарна, мамунцю! — крикнуло дѣвча, плескаючи въ руки — Мовь ангелъ!

— И ты будешь такою — каже мати. — Коли выспишь ся, вберу тебе такожь у ясный снѣжокъ, возьму тебе на руки и полетимо разомъ до тата.

Вôдтакъ усѣла пôдъ деревомъ, взяла дитину на руки и вкрыла єѣ бѣлою полою своєѣ снѣжнои одежѣ, такъ, що лише шпаркою вызырала зъ теплого сховку. Склонила надъ дитиною сіяючу голову и оповѣдала ѣй тѝ казки, котрыми колись заколысувала єѣ, а котрымъ нема подôбныхъ на свѣтѣ. Заснула. Коли на другій день рано люде переходили тамтуды, побачили пôдъ ялицею велику купу снѣгу, а пôдъ звисаючимъ галузємъ ялицѣ миленьке личко дитины, що спочивала немовь у перинцѣ — и говорили собѣ, що она замерзла. А то мати закрывала єѣ снѣжными руками и оповѣдала найгарнѣйшѝ на свѣтѣ казки....

Отже таку то балляду написавъ я, вложивъ єѣ въ пуляресъ и везу теперь до мѣста, щобы въ вôдповѣднôй хвили спытати ся о гадку приятеля, инжинера повѣтового, котрый розумѣе ся на такихъ рѣчахъ.

Прочуваючи будучѝ приемности, вызираю собѣ на свѣтъ шпарою межи шапкою а ковнѣромъ на гостинець, ажь наразъ бачу въ далечи передъ собою черты якоись людскои стати, якъ ледви лѣзе середъ снѣжнои заверюхи. Термометеръ серця пôдносить ся пôдчасъ строи зимы найвысше; я думаю, що и той, котрому нещасте ближнього не дуже лежить на серци, таки не зможе спинити зворушеня на видъ замерзлыхъ слѣзъ и тремтячого вôдъ зимна тѣла. Я взагалѣ бувъ склонный до спôвчутя, а по тôй зимовôй балядѣ ще бôльше.

Що разъ яснѣйше видѣвъ я сего чоловѣка середъ снѣжнои метелицѣ; наразъ, мовь бы за помахомъ чародѣйнои палички, вôнъ десь щезъ. Ажь по хвили пересвѣдчивсь я, якъ то стало ся.

Зъ рова по при гостинци драпало ся щось подôбне до чоловѣка, вкрытого снѣгомъ, а двѣ на фіолетово закрашенѝ руки, немило вôдбивали вôдъ снѣгу, въ котрôмъ грязли розпростертыми пальцями. Наразъ все те скотило ся назадъ до рова и лише хмара мѣлкого снѣгу пôдняла ся надъ тымъ мѣсцемъ, де се запало ся. Бѣдачиско! Завѣяный берегъ гостинця, котрого зовсѣмъ не можна було розпôзнати, усунувъ ся очевидно пôдъ

Самбôрскôмъ 4 грудня въ ночи погорѣвъ шинкъ въ домѣ Петра Литиньского, а вôдъ того ще й другій сусѣдный домъ. Шкода выносить до 700 зр., а була обезпечена на 500 зр. Причиною було мабуть підпалене.

— **Самоубійства.** Въ Краковѣ отруѣвъ ся Юліянъ Тыминьскій, слухачь IV. року медицины.— Въ Освѣтимѣ застрѣливъ ся Максимъ Казимиръ Чиржяньскій, управитель промысловои школы въ Каменцѣ Струмиловôй. Лишивъ листъ, въ котрôмъ каже, що мавъ замѣръ выеміґрувати до Америки, але не мавъ пашпорту, поліція придержала его и тому позбавивъ себе житя, щобы не вертати вже до Каменки. Згадавъ притôмъ також, що причиною его смерти: касино и карты.

Штука, наука и література.

— **Въ послѣднôмъ 23 числѣ „Зорѣ“** мѣстить ся конець повѣсти В. Чайченка „На роспутѣ“, про котру въ тôмъ самôмъ числѣ пише дръ Ом. Огоновскій у своѣй історіи нашои літературы, въ котрôй теперь мова про Чайченка. Иванъ Франко, Корнило Устіянович, В. Чайченко, М. Школиченко и В. Маслякъ подали у тôмъ числѣ свои гарнй поезіи. Мих. Коцюбиньскій дае свое оповѣдане „Пятизлотникъ“. П. Лосунъ пише замѣтки языкови, а К. посвятивъ памяти Опанаса Марковича кôлька теплыхъ споминокъ. Въ статѣ „Нема грошей!“ говорить Ом. о нашихъ письменникахъ, що працюють задармо, о передплатникахъ, що не платять, о лихихъ вôдносинахъ нашихъ выдавництвъ, о дезерціи нашихъ авторôвъ до другихъ народôвъ и подае проектъ зъѣзду всѣхъ нашихъ літератôвъ пôдчасъ выставы краевои въ р. 1894. Дрôбнй вѣсти зъ літературы и штуки и три гарнй образки доповняють се число, котре — якъ зô самого спису титулôвъ видко — вызначае ся цѣкавымъ змѣстомъ.

— **Вчерашный концертъ „Львовского Бояна“** удавъ ся дуже добре. Публики явилось було досыть, хочь припускаемо, що колибъ не така погана погода, якъ була вчера вечеромъ, було бы явило ся ще значно больше. Хоры „Бояна“ держали ся добре, поодиноки спѣвы були выконанй коректно, але все таки було ще слѣдно слабу силу молодого нашого товариства. Зъ напруженою увагою слухала публика выведеныхъ перший разъ утворôвъ конкурсовыхъ. Годѣ намъ тутъ запускати ся въ ихъ критику, можемо хиба лишь то сказати, що всѣ они красній; однакожь о скôлько мы могли замѣтити, то найбôльше враженє зробили въ нихъ два другй вôдспѣванй въ серединѣ концерту а то: „И свитае и смеркае“ слова Шевченка, вôдспѣваный хоромъ мужескимъ въ супроводѣ фортепіяну и „На щедрый вечѣръ“ вôдспѣваный хоромъ мужескимъ. Публика нагородила ихъ грôмкими оплесками. Зъ иншихъ продукцій сподобались особливо сольо спѣвы панѣ Збержховскои и п. Шиманьского, а вôдтакъ прегарна композиція Лисенка „Народнй пѣснѣ“, вôдспѣвана хоромъ мѣшанымъ.

его ногами и запхавъ его въ мѣсце, нинѣ дуже [illegible] непожадане.

Вкôнци выдрапавъ ся на гору. Мы доѣзджали до него. Боже, що за видъ! Здавало ся, якъ бы прикра природа зимова хотѣла всѣ свои муки влити въ сю одну людску стать, що цѣлу свою нужду хотѣла зôбрати въ тôмъ однôмъ образѣ, що серце розрывае. Отъ справедшна жертва нинѣшнои заверухи. Уявѣть собѣ старого, промерзлого чоловѣка, зъ вôджитымъ, поморщенымъ лицемъ, на котрôмъ нôсъ препышною фіолетовою краскою перемагавъ ся зъ ухами и руками, а на мѣсци бровъ и вусôвъ трохи якогось сивого инею. Уявѣть собѣ того чоловѣка, якъ сѣче зубами и трясе ся на цѣлôмъ тѣлѣ, въ подертыхъ чоботахъ, въ ясныхъ лѣтныхъ штанахъ, видко безъ шнурка, въ двохъ лѣтныхъ сурдутахъ, зъ котрыхъ спôдный, довшій, сягае ажь по колѣна кôлькома конціями мовь павутина и очевидно не мае рукавôвъ, бо великй, змерзлй руки звисають до землѣ просто зъ верхного, коротшого сурдута, вôдъ котрого тороки сягають ледви по лôктѣ. Уявѣть собѣ до того, що на тôй одежи всюды повно снѣгу и що можна пôдозрѣвати, що приповѣдка: „ближша сорочка тѣла, якъ кожухъ“, зовсѣмъ не дасть ся пристôсувати до него; — звяжѣте те все, а зрозумѣете, зъ вôдки я набравъ вôдваги и крикнувъ:

— Мартине, стань!

(Дальше буде).

Всячина.

— **Ворожене зъ руки.** Нема мабуть чоловѣка, котрый не бувъ бы бодай трохи забобонный. Лишь всесторонно и глубоко образованый чоловѣкъ не буде вѣрити въ нѣякй забобоны; але навѣть и той не легко може позбути ся тыхъ всѣлякихъ забобонôвъ, про котрй наслухавъ ся досыть будучи ще дитиною. Забобоны переходять зъ рода въ рôдъ и треба буде ще довгого часу та глубокои просвѣты, заким ихъ выкорѣнить ся бодай зъ бôльшого въ широкихъ масахъ народôвъ. Атже навѣть нинѣшна интеліґенція, котра вже мае велику претенсію до глубшого образованя и высшои культуры, есть ще дуже забобонна. Мѣжь нинѣшными людьми интеліґентными стрѣтите ще богато такихъ, котрй дуже боять ся зачинати якусь роботу або взагалѣ яке дѣло въ понедѣлокъ — бо то день нещасливый; на Святый вечеръ борони Боже, щобы засѣло до вечерѣ 13 людей або горѣло на столѣ три свѣчки, бо то злый знакъ; богато зъ нихъ вѣрить въ то, що помершій своякъ або добрый приятель дае якісь знакъ о своѣй смерти; стрѣльцѣ-паны, коли идуть на ловы, не люблять, щобы имъ казати: „Дай Боже щастя!“ — бо кажуть, що имъ ловы не удадуть ся и т. д. Не говоримо вже о тыхъ панночкахъ зъ интеліґенціѣ, що на св. Андрея, або на Святый вечеръ хотять всѣлякими ворожбами розпытати свою долю та довѣдатись бодай, чи ихъ судженый буде бѣлявый, чи чорнявый та якъ ему на имя. А кôлькожь то есть такихъ людей нѣбы интеліґентныхъ, що вѣрять именно крѣпко въ то, що другій чоловѣкъ, и то ще що до образованя далеко низше вôдъ нихъ стоячій, може имъ выворожити долю зъ картъ або зъ ихъ руки?! Они думають, що коли наставлять якôй старôй циганцѣ руку, то она имъ скаже зъ неѣ цѣлу правду, все, що було и що ще буде. Щожь говорити о темныхъ людехъ, коли навѣть интеліґенція радо вѣрить въ ворожбу.

Ворожене зъ руки есть чи не одно изъ найстаршихъ и мабуть одиноке, котрому въ новѣйшихъ часахъ хотѣли надати видъ якоись высшои науки. Се послѣдне мае до певнои мѣры рацію и дасть ся навѣть оправдати, бо рѣчь зовсѣмъ природна, що руки у селянина, що кидае гнôй и ходить за плугомъ або у робôтника, що робить тяжку роботу, будуть инакше выглядати, якъ у того, що сидить за столомъ и пише; руки у прачки будуть инакшй, якъ у тои панѣ, що убравшись гарненько засѣдае до фортепяну. Але зъ сего ще не выходить, щобы зъ руки можна вôдгадати не то вже будучнôсть чоловѣка, але хочь бы лишь его характеръ. Ще найскорше можна бы говорити о красѣ рукъ, але тутъ треба памятати на нашу пословицю, що „не то красне, що красне, але то, що кому подобае ся“. Оденъ французскій фізіольоґъ каже отже, що найкраснй руки мають ирляндскй дѣвчата; у Анґлійокъ бувають руки занадто грубй и мясистй; Нѣмкинѣ мають широкй руки зъ короткими пальцями. Найбôльше красныхъ рукъ стрѣчае ся у Парижанокъ и Берлинокъ.

Але вернѣмъ до самого вороженя. Якъ можна ворожити зъ руки и зъ котрои, чи зъ правои чи лѣвои? Для ворожбитôвъ и ворожокъ мають найбôльше значѣне тй лініи на долоняхъ, котрй творять ся зъ того, що чоловѣкъ мусить згинати руку. Тутъ отже есть найважнѣйша та лінія, що иде вôдъ горбика великого пальця серединою долонѣ до середущого пальця. Коли та лінія, кажуть, зôйде ся зъ поперечною, що иде каблукомъ вôдъ мѣзинного пальця, до показуючого и зробить зъ него хрестъ, то чоловѣкъ умре. Я бо виджу, що у мене на руцѣ вже давно зробивъ ся той хрестъ, а я все ще якось жию! Противъ горбика вôдъ великого пальця мае бути горбикъ щастя; другимъ людемъ я не заглядавъ на руки, але на своихъ я его не виджу, а всежь таки не можу сказати, що я нещасливый. Противъ середного пальця, на першôй поперечнôй лініи, есть маленька ямка звана „долинкою любови“; у залюбленыхъ буває она бôльша и глубша. Яка она у мене, того вже не скажу, бо чей годѣ все лишь о собѣ говорити; нехай читателѣ и читательки самй на свои руки дивлять ся.

Отъ такимъ то бôльше менше способомъ ворожить ся зъ руки. Ученй ворожбиты „професоры хіромантіѣ“ (вороженя зъ руки) понадавали всѣмъ тымъ лініямъ и знакамъ на руцѣ а навѣть и пальцямъ всѣлякй назвы. У нихъ великій палець называе ся пальцемъ Венеры, показуючій — пальцемъ Юпітера, середущій—пальцемъ Сатурна, обручковый—пальцемъ сонця а мѣзиный пальцемъ Меркурія. Зъ котроижь руки найлѣпше ворожити? Оденъ „професоръ“ каже, що зъ правои бо то найважнѣйша рука, другій знову — що зъ лѣвои, бо она близше серця. Циганка мабуть ворожить зъ кождои однаково, скоро лишь найде такого „розумного“, що дасть собѣ ворожити.

А всежь таки, хочь бы й нѣхто не вѣривъ въ ворожбу зъ руки, то таки кождый признасть, що чужа рука робить на насъ певне враженє и мимоволѣ судимо зъ неи о чоловѣцѣ. Погадаймо лишь собѣ, яке враженє робить на мужчину, коли его устисне мягонька, дрôбна, зъ довгими пальцями рука хорошои женщины. Цѣлый ажь задрожить. Коли насъ устисне холодна и вогка рука мужчины, намъ якось стае ажь немило, але противно буває, коли намъ подасть хтось теплу не занадто мягку и суху а крѣпку руку. Такъ само немилого дôзнаемо чувства, коли намъ хтось подае руку якъ бы мертву и мы не чуемо еѣ устисненя — холодомъ и рôвнодушностію вѣе до насъ вôдъ такого чоловѣка.

Вôдъ такихъ спостережень лишь оденъ крокъ до вôдгадуваня людскихъ характерôвъ зъ руки й нѣчого дивного, що на сѣй пôдставѣ выробила ся ажь спеціяльна наука. Французъ, Арпантіні, доказуе, що великій палець означае силу, а прочй пальцѣ интеліґенцію и моральнôсть чоловѣка. Люде лѣнивй мають мягкй долонѣ, люде працьовитй — твердй, а люде почину, якъ поеты а також и жѣнки мають гладкй руки. Вôнъ каже, що мужчины, зъ короткимъ великимъ пальцемъ, не можуть оперти ся жѣнкамъ зъ малою але широкою и вôдповѣдно грубою рукою и гранчастыми пальцями. Жѣнки зъ довгими, тонкими и кôнчастыми пальцями, можуть дуже легко „взяти за лобъ“ мужчинъ зъ довгимъ великимъ пальцемъ та грубою и твердою рукою. Вôнъ дѣлить руки на сѣмь клясъ: „первѣстна“, зъ великимъ и тупымъ великимъ пальцемъ, короткими и грубыми пальцями и широкимъ та грубымъ кулакомъ; то рука селянина и робôтника; она означае силу тѣла, але лѣнивôсть духа: — „потрѣбна“ — зъ довгимъ великимъ пальцемъ и широкими якъ лопаты другими пальцями; означае вѣру въ самого себе и зручнôсть, розвагу и матеріяльне добро; — „артистична“, бувае кôнчаста, коротка або довга, вузка або широка; довгій великій палець у неѣ, значить пристрасть до славы и грошей; коли она при насадѣ пальцѣвъ широка, означае похоти тѣлеснй; — „пожиточна“, гранчаста якъ у учителя, урядника, адвоката, она не мала, але и не сильна; — „фільософічна“, есть велика, елястична, пальцѣ довгй и въ суставахъ грубй, творять колѣнця; — „психічна“, есть дуже рѣдка; она маленька, але при тôмъ сильна якъ у мужчины; — наконець „мѣшана“, т. е. нѣ сяка, нѣ така; означае натуру, що то нѣ песъ, нѣ баранъ. На тй погляды Арпантіна можна хиба лишь то сказати, що не все то правда, що вôнъ старавъ ся доказати.

Телеграмы.

Инсбрукъ 17 грудня. Є. Вел. Цѣсарь принявъ протекторатъ тирольскои выставы краевои въ слѣдуючôмъ роцѣ.

Парижь 17 грудня. Комісарѣ поліціѣ зробили ревізію въ домахъ виднѣйшихъ членôвъ управляючои рады товариства панамского и забрали множество кореспонденцій.

Софія 17 грудня. Собране ухвалило всѣма голосами противъ пять въ першôмъ читаню проектъ змѣны конституціѣ и передала его комісіи, зложенôй зъ президіѣ палаты и 10 послôвъ.

За редакцію вôдповѣдае Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
ц. к. упр. гал. акц.
БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО
купує и продає
всякі ефекты и монеты
по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадної провізіи.
Яко добру и певну льокацію поручає:

4½% листы гіпотечні.	**4%** пожичку пропінацийну галицку.
5% листы гіпотечні премійованѣ.	**5%** „ „ буковиньску.
5% листы гіпотечні безъ премій.	**4½%** пожичку угорскої желѣзної дороги державної.
4½% листы Тов. кредитового земс.	**4½%** пожичку пропінацийну угорску.
4½% листы Банку краєвого.	
4½% пожичку краєву галицку.	

4% угорскій Облигаціи индемнизацийні,
котрі то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купує и продає по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймає вôдъ Вп. купуючихъ всякі выльосованѣ, а вже платні мѣсецеві паперы цѣнні, якъ такожь купоны за готôвку, безъ всѣлякои провізіи, а противно завѣсецені лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляє новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрі самъ поносить.

Цѣс. кор. управилійована
Рафінерія спірітусу, фабрика руму, лікерôвъ и оцту
ЮЛІЯ МІКОЛЯША у Львовѣ
поручає
ратафію и овочѣвку несолодженну
зъ найлѣпшихъ овочѣвъ.
Складъ для мѣста Львова
при улици Коперніка ч. 9. 72

Нове! **Нове!**
Безъ конкуренціи!

Петраша правдиве франц. кавчукове смаровило ясне або чорне, есть найновѣйшимъ и найлучшимъ средствомъ на *обуве, ремѣнѣ, упряжь, повозы, шкоряні накрывала, сѣдла и т. д.* стають черезъ посмароване *непромакальными, мягкими и тревалыми.* **Знаменикте смаровило на копыта.** Въ бляшаныхъ пушкахъ по 25, 50, 90 и 1·60 злр. за послѣплатою.

Замовленя до 5 злр. и высше франко.

ANT. PETRAS, Дроґуерія, хем. тех. ляборяторіюмъ въ Ческôмъ Бродѣ.

Переаналізоване въ ц. к. хем тех. стаціи досвѣдной ц. к. Міністерства просвѣты для промыслу шкôръ въ Вѣдни, пôсля гадки въ 11 жовтня 1892, остало що до складу свого узнане за **найлѣпше** и найвѣдповѣднѣйше до смарованя всякого обувя и ремѣня. 113

Выробъ краєвый
КОЦЫ и КОВДРЫ
зъ фабрики въ **Глиннѣ**
суть до набутя по сталыхъ цѣнахъ фабричныхъ:

въ **Бродахъ**: п. И. Ватковскій и Спôлка;
„ **Бережанахъ**: п. Б. Карвовска;
„ **Чортковѣ**: п. Антôнъ Костецкій;
„ **Коломыи**: п. И. П. Ґерцъ;
у **Львовѣ**: Централный Базаръ выробôвъ краєвыхъ;
„ п. Антôнъ Гудіенсъ плящъ Маріяцкій;
„ п. Кнаверъ и Сынъ плящъ Капитульный;
въ **Перемышли**: Перемыскій Базаръ выробôвъ краєвыхъ;
„ **Самборѣ**: п. Брониславъ Жулавскій;
„ **Сокали**: п. А. В. Ґротъ;
„ **Стрыю**: п. Лехицкій и Костеркевичъ; 108
„ **Тернополи**: п. В. Михалевскій.

ГАЛИЦКІЙ 7
БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ
почавши вôдъ 1 лютого 1890 поручає
4% АСИГНАТЫ КАСОВИ
въ 30 дневымъ выповѣдженемъ
3½% АСИГНАТЫ КАСОВИ
въ 8 дневымъ выповѣдженемъ, вôвже находячі ся въ обѣгу
4½% АСИГНАТЫ КАСОВИ
въ 90 дневымъ выповѣдженемъ, будуть опроцентованѣ почавши вôдъ дня 1 мая 1890 по 4% въ дневымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. **Дирекція.**

ПРИГОТОВЛЕНЄ
въ
ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ
и до приняття въ
Ц. И К. ВОЙСКОВІ ШКОЛЫ
починає ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteigasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Дра Фридриха Ленґіля
БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы навертченои, уходитъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису выналазця переробленый на бальсамъ, набирає вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлює ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стає свѣтло бѣлою и деликатною.

Сей Бальсамъ выгладжує морщины въ лици и вôспôнку и надає яму краску молодости; шкôрѣ надає вôнъ бѣлость, деликатность и свѣжость, въ найкоротшôмъ часѣ усторонює веснянки, родимі пльямы, червоность носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1·50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**
найлагôднѣйше и для шкôры найкоснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Антикварска оферта.
МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ
4 (найновѣйше) выданє
16 елеґантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ нові, замѣсть
зр. 96 зр. 55.
M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В И Вебера.